

MANHATAN 91-ΕΒΔΟΜΟ ΓΡΑΜΜΑ

Μελίνα μου,

Το περασμένο Σαββατοκυριακό βγήκαμε για πρώτη φορά έξω από το Μανχάταν. Πήγαμε στο New Jersey. Το New Jersey χωρίζεται από την Πολιτεία της Νεας Υόρκης με τον ποταμό Χατσον.

Ήταν μια εκδρομή που οργανώνει κάθε χρόνο ο Οργανισμός Ηνωμένων Εθνών για τους ξένους. Καπου 70 ξένοι, ήταν προσκεκλημένοι της πολιτειούλας Mountain Lakes. Ακουγοντας Mountain Lakes νομίσαμε ότι προκειται για ψηλά βουνά. Είναι όμως ένας λοφος πάνω από το ποτάμι, και τριγύρω έχει έξη μικρές λίμνες. Ξεκινήσαμε Σάββατο μεσημέρι.

Το τοπίο ήταν κάτι περισσότερο από μαγευτικό. Τα φθινοπωρινά χρώματα, ξεκινώντας από το βαθύ πράσινο ως το γαλάζιο, το μώβ, το κιτρινο, το χρυσό, το πορτοκαλί το κόκκινο και το βυσσινί παίζουν μέσα στα φυλλώματα των δέντρων καθώς τα χαιδεύει ο ήλιος. Ποτέ δεν έχω δει τόσα πολλά χρώματα σε τοπίο. Τα σπίτια, κρυμμένα μέσα στο δάσος, όλα σχεδόν ξύλινα, μεγάλα, μονοκατοικίες με βεράντες. Ύστερα από την Νέα Υόρκη, μια ανάσα δροσιάς και ηρεμίας.

Μολις φτάσαμε μας οδήγησαν στην εκκλησία του χωριού, όπου περιμεναν οι οικοδεσποτες να πάρει ο καθένας τους ξένους του. Μας προσφεραν τσάι και γλυκά. Μετα τις γνωριμιες, μας πήραν οι "δικοί μας", ένα μεσοκοπο ζευγαρι, ο Ραϊτ και η Αιουλα. Εκτος από μας φιλοξενουσαν και δυο κοπελες, μια από τις Φιλιππινες και μια από την Τζαμάικα.

Το σπίτι τους πολύ ανεστο, με περηφάνεια ο Ραϊτ μας παίρνει να μας το δείξει και τονίζει διαρκώς ότι εκείνος το σχεδίασε, μαζί με τον αρχιτέκτονα. Μας κανουν εντυπωση οι εκατοντάδες των βιβλίων, παντου, σε όλα τα δωμάτια, όπως και τα πολλά φυτά σε γλάστρες που κατακλύζουν όλους τους χώρους.

Το απογευμα μας πήραν σε ένα ματς όπου έπαιζε η ομάδα του γυμνασιου του χωριού εναντιον της ομάδας του γειτονικου χωριου. Ξυσσωρα τα δυο χωριά συμμετειχαν, με φιλαρμονικές, με κοριτσια σε σχηματισμούς και με έντονες ζητωκραυγες η αποδοκιμασίες, αναλόγως. Το βράδυ στο σπίτι είχαν πάρτυ όπου ηρθαν και άλλοι ξένοι μαζί με τους οικοδεσποτες τους. Ήταν μια ωρατα, ζεστή ατμοσφαιρα, όπου ολοι ρωτουσαν για την Κυπρο. Είναι θλιβερό το γεγονός ότι τόσο λίγο γνωριζουν οι ξένοι για μας. Πρεπει να τους θυμιζουμε συνεχως ότι το 74 έγινε εισβολή και ότι ακόμη οι Τουρκοι κρατουν το βόρειο τμημα. Αλλα ακερη και στοιχειώδη πραγματα δεν ξέρουν, Για παράδειγμα, μια κοπέλλα, πολυταξιδεμένη μάλιστα, δεν ήξερε ουτε τον ~~τημωρικό~~ μας μυθο, ότι η Αφροδιτη γεννήθηκε στην Κυπρο. Τους μοιρασσε βιβλιαράκια, κάρτες, εδειξαν ενδιαφέρον, ρωτουσαν.

Μετα μας πήραν στο σχολειο όπου για πρώτη φορά ειδαμε τι θα πει square dance. Είναι παραδοσιακός αμερικάνικος χορός όπου 4 ζευγαρια χορευουν αντικρυστά, σχηματιζοντας τετραγωνο. Στο μικροφωνο είναι κάποιος κομπερ ο οποίος λέει τι να κανουν οι χορευτες. Δημιουργειται μια ευχαριστη συγχιση γιατί ο κομπερ μιλάει γρηγορα αλλάζοντας τα βήματα συνεχως. Νερικοι ηλικιωμένοι φορουσαν παραδοσιακές στολές του far west.

Στο Mountain Lakes μάθαμε και λιγη αμερικανικη ιστορια. Εδώ ειχε περάσει ο Τζώρτζ Ουάσιγγτων με τους στρατιώτες του

υγαινω

18 18

δύο παγωμένους χειμώνες, στον πόλεμο με τους Αγγλούς. Είδαμε το σπίτι μουσειο όπου είχε μείνει. Και την Κυριακή το απόγευμα, ύστερα από ένα σύντομο πρόγραμμα στην Αίθουσα του σχολείου, αποχαιρετιστήκαμε, αλλά όχι για πάντα. Οι φίλοι μας πια, Ραίτ και Αίολα μας κάλεσαν ήδη ξανά. Και το χωριό ολοκληρω ήταν εκεί.

Μια πολύ ενδιαφέρουσα γνωριμία που κάναμε αυτές τις μέρες, είναι του Αρθουρ Πέν. Είναι διάσημος σκηνοθέτης του κινηματογράφου, και του θεάτρου. Είναι αυτός που σκηνοθέτησε το Μπουν Εντ Κλάιντ και πολλά άλλα έργα. Ανακαλύψαμε ότι μένει στην ίδια πολυκατοικία με εμάς. Ζητήσαμε να τον γνωρίσουμε, και μάς κάλεσε στο διαμέρισμά του. Πολύ ευγενικός άνθρωπος, απλός και εγκάρδιος. Έδειξε ενθουσιασμό για την κυπριακή κουμανταρία, και ένα λευκώμα της Κύπρου που του χάρισαμε. Μάς κάλεσε για την επομένη κι όλας να πάμε στο Στουντιό των Ηθοποιών είναι σαν λέσχη, όπου κάθε Τρίτη και Παρασκευή μαζεύονται ηθοποιοί, σκηνοθέτες και κριτικοί, ανεβάζουν ή διαβάζουν έργα και κάνουν κριτική. Μια τρομερά ενδιαφέρουσα εμπειρία. Εκεί ήταν και ένας Έλληνας ηθοποιός, Μανώλικακης, που εργάζεται εδώ.

-Πρέπει να σου μιλήσω για μια θαυμάσια βραδύα που περάσαμε στο Μητροπολιτικό Μουσείο, την περασμένη βδομάδα. Την διαφήμιζαν σαν "Οι γυναίκες στην ποίηση και τη μουσική." το Μουσείο ξέρεις, δεν είναι ένας κλειστός μουσειακός χώρος, αλλά λειτουργεί σαν κέντρο πολιτισμού, με διάφορες δραστηριότητες Μουσική, τραγουδι, εκθέσεις, διαλέξεις, συζητήσεις.

Η βραδύα είχε οργανωθεί στο αμφιθέατρο του Μητροπολιτικού Μουσείου με πρωτοβουλία της ηθοποιού Κλαίρ Μπλουμ. Η ίδια απαγγέλλει τα ποιήματα, με το υπέροχο στυλ των αγγλων ηθοποιών. Την συνόδευε ένα ντουέτο με άρπα και φλαουτο. Ακολουθούσε τραγουδι με συνοδεία πιάνου από μια σοπράνο. Είχαν επιλεγεί πολύ προσεκτικά τρεις κορυφικοί συνθέτες. Ο Προκόπιεφ, ο οποίος είχε μελοποιήσει στίχους της Άννα Αχμάτοβα, ο Άαρον Κοπλαντ που είχε μελοποιήσει την Εμίλυ Ντικινσον και ο Κλωντ Ντερπισύ που είχε μελοποιήσει ποιήματα του Πιέρ Λουίς από την συλλογή Τραγουδιά για την Βιλιτιζιά.

Το τελευταίο μέρος έχει ιδιαίτερη σημασία για μας γιατί ο Πιέρ Λουίς το τοποθετεί στην Λέσβο της εποχής της Σαπφώς. Η Βιλιτιζ, μια ποιητριά της Λέσβου, σε κάποιο από τα ποιήματά αναφέρεται δύο φορές μάλιστα, το σπουργίτι της Κύπρου. Αυτό μάς έδωσε την ευκαιρία να πάμε στο τέλος της παράστασης να συγχαρούμε την Κλαίρ Μπλουμ και να της πούμε για την Κύπρο.

Ευγενική και χαμογελαστή, μάς συστήσε τον συζυγό της, Φίλιπ Ροθ. Ξερνός εκείνος, περιμένει σε μια γωνιά την Κλαίρ να χαιρετίσει τον κόσμο. Προθυμά μάς έδωσε τη διεύθυνση του.

Κουβεντιάζοντας ανακαλύπτουμε πως ένα μέρος του κοινού της Νέας Υόρκης λατρεύει την ποίηση, που τα τελευταία χρόνια είναι σε μεγάλη άνθιση. Δεν είναι τυχαίο που το αμφιθέατρο ήταν ασφυκτικά γεμάτο. Την ώρα που φευγαμε κάποιος μάς λέει:

"Ο Φίλιπ Ροθ είναι από τους κορυφαίους συγγραφείς της Αμερικής, και ίσως να είναι και υποψήφιος του Νομπελ για φέτος." Άυριά ήθ Πάω στη βιβλιοθήκη να πάρω τα βιβλία του.